

Pacific Herald.

ENTERED AT THE POSTOFFICE AT PARKLAND WASH. AS SECOND CLASS MATTER.

Nr. 46

Parkland, Washington, 14de November 1802.

12te Aar.

Til de unge.

I høre ungel fung med os.
Som regnes til be gammel:
„Guds Ord det er vojt Arnegodt,”
Det kan og vil os handle.

Det er en lykke for vor Gud,
Et Liv paa Livetsbane,
Det lærer os med Kraft og Rob
At følge Korsets Fane.

Med Kjærligheds dybe Ring,
Vi tale vil og hjulpe.
Som det kan høre Gang ved Gang
At Hjertene er unge.

Tog Kæmper op i Jesu Navn
Med Kjæder Lyk og Lader!
Og stem ei under Geng og Gavn,
At Gud er everts Fædet!

Var tro i vinkom Hjertelighed,
Og fuld paa Hertens Rødt.
Som hjælper Hjertet varig Fred
Og Især Livets Handel.

116. Brændesjæret. 3 Mof. 1.

Den tredje Mosebog, der af de gamle jæbist: Udlæggere blev kaldet „Brænde-løven“ eller „Loren om Offerne“ eller også Levititus, handler hovedsagelig om Israels Offerstjeneste. Vi vil her kun høre ved de vigtigste Beskrivelser angaaende Israels Offer.

Gud havde befatet sine Slagte Offerere. Det het første blåser Brændesjæret bestrebet. Verbenne rettede sig nede efter, hvad der var i Loven et bestrebet. Som Brændesjæret fandt en Jævels blyage enien en ung Øre eller et Haar efter en Balder. I tilhører Tilhældelse var det et Hænder, altsaa et frastigt Tår. I Nebatilfælde, f. Ex. næst en Jævels var bleven fattig, var det ogsaa tilfældet at bringe et Par Tær. Offerbukket måtte være uden Tude. Det lydelige, uskyldige Dyr kunne indehæve for det hindrig Menneske. Den, som brugte Offeret,

laekte den i gængærdens fire Hjørner paa Dens Hoved og overfor det derved var en bilægning. Denside vis Syab paa det. Derpaa slæbte han Tyret. Det uudgåelige Vis blev givet i Tjedet for det Roldslag. Tyrets Blod var Vældet til Højt og højulde set smilende paa Brændesjærelighed, paa Altæret sin Gang, for Detiens Hjælp. Offerets Blod tjente til Tonning for Syaben. Men Hovedbogen ved dette Slag Etter var nu den, at Presjen sollte besvare alt Hjælper af Offerhjælt paa Altæret; besjor talde man dette Offer. Et anden offer eller Heloffer. Det betydede Mensættelses Overgivelse til Gud. Det vundne Hjælperne Hjælpen, som havde delle Offer, em, at han som Leif af Guds Mensættelighed, altsaa at hans Syab var færdet, nu ejsen var fridig til helt og holdent at overgive sig til Gud og Guds 2. jæmfør.

Den hele Offerstjeneste er Offerne og Spæden. Vi henvis til Kjældens og hans Fortælling entwag Guds Offerets Blod som Tonning, og i de hænde han bestemt Offerne til Tonning for Syaben. Kristus er det reale, fuldkomne Offer. Kristus, den hellige og uskyldige, gaaet for Gunderne. Herren selv satte alle sorte Synder paa ham. Kristus er Guds Lam, som bører Verdens Synd. Og det er slagtet paa Korsets Træ. Kristus er bød for de evigdølige. Han har øret fra jys ved en evig Knob. Hebre. 9. 14. Hans Blod er Tonning for den hele Verdens Synd. Men Brændesjæret pegte ogsaa paa de andenlæg: Offer, som de troede i det nye Testamente bringer Gud. Det som ved Kristus er blomst forlæg med Gud, skal nu ogsaa helt og holdent, med Regeme og Ejal, øre og øvergivelse til Gud, doglig poens overgivelse til Gud som hans Elendom og tåne og lide ham. Saadant et Offer er jo Gud en fed Lægt. Det er den forståelige, velbehagelige Gudsdyrkelse. Mose. 12. 1. 2.

Job.

(Vortebetegnelse).

Ørem kan læse dette sjælle Bok: Tandet i dinne Hane Blader? Tandet i dinne Større Blader, at Herten hører din forlægt, da ene Større hen anfører, som hæften het i altting fat; men ej, den mega andrer saa, den jæller Mand har vis og sig. Hvad kan der komme over dig liget han selv som over Job? Større Blader. Hændes Sybdom og dødt. Hæd var det aldrig, aldrig tanke? At jeg er forstået af Gud. Men Jesuks Hæder Gud Mat Mædig. Hændes man du berger os? han helt til Gud sin Tra. Og aldrig op din Tidstil til Guds Hjælp. Hæd lastet dig ud i alle Hjælper Hjælpen hos glæde. Hvem besøgte nu Job? hans Venner. Hvorfor besøgte ham? For at træffe ham. Han var fra forundret, at de ikke hæblet ham. De arbejde over ham. Hvor mange Dage og Nætter havde med ham paa Jordens. Egy Dage og syd Nætter. Hæd ejforbe be iller i denne Tid? De talte iller til ham. Kvænter iller? De løn, at hans Kvænter var bare stor. Da, Soneren blev til Arfst jas stor, at Job mente, at han ikke længere kunne arbejde ham. Hæd gjorde han da i sin Angest og Viser. Han forbandede sin Hældelsbog. Med hvile Gud. Tilgrunde gaa den Dog, som hvilen jeg blev født! Hæd hed til Job beret, at han forbandede sin Gældeslæs? En har Guds. Hæd altsaa beret til minne Hjælper? Han trævede henni mig, han fulde jeg god from Jesu Gældet. Det er: Gud ved, hværliges jeg er, og hværliges jeg vænder for ham. Hværliges vilde Job blive funden af Gud? Sam Guds. Hældig som tent eller mæset Guds, som sine Guds. Job taler om sin Tra. Han mener: Min Tra er øgte som Guds det. Dog er ingen Hjælper. Ved min Tra paa Hælderset har jeg løst mine Spæders Fortællelse. Gud ved øgle, at jeg har freuet ejer at vandre i Djæns ejer hans Gud. Hværliges kan nu denne Tonning farre en Guds Tidet over mig! Hæd hværlig nu hæst den Elend? Statte sel Gud fortænde Met, hværliges fulde han et Menneske mere retfærdigt for Modt? Hværliges læter befri Gud? Einste vel Gud fortænde Met! Hæd anfør Silbas Jobs Tonning for at være? Menneske, Gud revjer, og den almæg-

lige Zugriff ikke kan ikke ringe! Døde Gud fulde være en Trost. Men han var trostet af Menneske derved, at man siger til det: Du kærlige er en Guds Sind! Nej, hværlig kan man ikke trostet bet. Hvad er over Hovedet Sybdom eller Mæsse iller for et skont Menneske! Det er for det ingen Straf. Til hvem skal Tonningen fare bet hen? Den skal fare det hen til Gud. Hæd Saar god Job Guds? Den almægtige Hæd fulde i min os maa Hæd driller dems Gud, Guds Rædsler fuller saa op til Hægten med mig.“ Men den almægtige Hæd“ min Gud fine store Gæster. Men hvem maa man træffe et fast eller lebræbet framtil Mænnerne! Hæd har denne Jesu. Da maa sige til mig: Se, Gud har vist, at jeg pas dig et fort Arst, men forlæg iller, han mener det godt med mig. Dette Arst vil tjene til dit bedste. Den Hellige Jesu lever! Han har fastlægt sig fra alle sine Snyder; han vil også lejen tage dette Arst fra bi.; han har Tonningshæb, og da vil ja, at Gud fører alt heiligt ud. Hæd sagde Job Alfrid til Gillest? „Han hjælper den Gud, jeg holder mig ill; trævede henni mig, han fulde jeg god from Jesu Gældet.“ Det er: Gud ved, hværliges jeg er, og hværliges jeg vænder for ham. Hværliges vilde Job blive funden af Gud? Sam Guds.“ Hældig som tent eller mæset Guds, som sine Guds. Job taler om sin Tra. Han mener: Min Tra er øgte som Guds det. Dog er ingen Hjælper. Ved min Tra paa Hælderset har jeg løst mine Spæders Fortællelse. Gud ved øgle, at jeg har freuet ejer at vandre i Djæns ejer hans Gud. Hværliges kan nu denne Tonning farre en Guds Tidet over mig! Hæd hværlig nu hæst den Elend? Statte sel Gud fortænde Met, hværliges fulde han et Menneske mere retfærdigt for Modt? Hværliges læter befri Gud? Einste vel Gud fortænde Met! Hæd anfør Silbas Jobs Tonning for at være?

Gantolemøde og Reformationsselskab i Lawrence, Wash.

Der var en almindelig samling i Pastor Ordbal menigheds i Lawrence, Wash. Gudens hæfte på et døg palsternæ Tj. maaet op. Ejede Fællesrådsselskab åben var: „Hellig ejerlejl i fælles forstand. De hellige tolktal, til med mere spændt maaed af menigheden. Jonatan gav et præsentat under sagnet.

* * *

Prædag Søn Ct. havde en reformationsdag i hjemmet. Pastor Gudensen fra Seattle mødte h. de roet den ærtejige fælleskab, men gaaa graaab af da den togtsvindelsselskab han ikke fremførte fester var over.

Pastor O. havde spillet den 84e Dyrups Enslig og i det var. Gudens menigheden daen var ikke i stand til at føre en god dag. „Det var ikke fordi der ikke var en borg.“ holdt Pastor Ejede en tale om Luther. Han fremsatte, hvorende Gud havde idéen om denne maaed med alle de øgenfader som trængtes, først en kend reformation fandt sted i stand. Øbres hovedsageligt fælleskab har ikke stiftet for Gud selv ham til en hær tilfældes ved den hovedsageligt, at „et menigheds festdagsselskab ved irsko, uden lovens præsenter.

Øster blev to dage efter „Det var d. 1. v. eksjungne og P. Tjernagel talte om Luther som Selvmedtaler. Vi gav en stor hæftet bok, hvilken varbladet sat Luther har skrevet til fælleskaben i hans salme, og at man burde være om disse salmer ved et lere både sig selv og andre dem. Øster Ordbal talte om reformationens betydning. Øbren sluttede med afslutningen af salmenz O. var nu engang fælles med øjnen på salmenz O. som nu er en god salme.

* * *

Samme dag aften var der fælles reformationsselskab for Whidom og Fairhaven menigheder i Past. Ordbals kirke i Whidom. Pastorerne Ordbal, Tjernagel og Øbresen talte, den sidste var engest, da der var flere amerikanske tilstede. Begge fester havde i Lawrence og Whidom var evangelisk og vil længe minde af dem, som var tilstede.

Under samlemødet i Lawrence blev Past. Ordbal overrasket af menigheden. Den vilde ikke bare i ord, men også i udtryk, nje den øgete de var for Pastor og Past. Ordbal. Og som en

græskeværelse af Guds stofjært, dog ikke arbeide i menigheden, blev der overrasket om helliglig religiøsitet. Pastor Tjernagel betalte denne ankomst, og meget pen tale var menigheden vedtagne.

Øster fikke da en bedre fremstilling og gav indholdsnavnen menigheden og den præst. Øbresen var ikke kendt til at komme tilbage, overrasket af menigheden da en flere døgn i Whidom. P. for Pjotr fra Rulzhausen ikke var be forstående, og var en god predikant i da præsenter.

Øbresen tilbragte den en uge og opgav også maade med Jano, tillammlinger og taler og ikke at forglemme god spænding, som menigheden forberedte for.

B.

* * *

En folkeforening er organiseret i Ørjan, Wash. Gud. Ejede talb. Den tæller 10 medlemmer. Der foretakkes et samle penge til oprettelse af en selskab.

* * *

En ungdomsforseling er organiseret i Højhaven af den Kardinalville ungdom. Den tæller ca. 100 medlemmer. Pastor Ejede valgt til formand. Mr. Peterson visesformand, Miss Johnsen lederen og Miss Jacoben ledelser. Foreningens formål er at samle den Kardinalville ungdom under Guds vedtæblydelige og arbejde for alle, hvad der er godt, hvad der er arbart, hvad der er tilfældigt og alt hvad der tales vel om. Foreningen møder hver djev u.e.

Freedomode.

Menighederne i Oregon højest overrasket af den Kortle Sonde der kom indbydelse fra Past. Ørjets menighed Ørjark, Ore., til et almæde freedomode der. Neder uddeler fra 25de til 27de November.

Det et irrmiddagsfællesskaberne behørig, fælles confirmationen, og ved øftensfællesskaberne: Befsigelsen af at blive Guds døbs ejentlige præbiter.

Representanter og øjebet bodes om at melde sig snarest mulig til Rev. C. Hayes, 125 E. 10th St., Portland, Oregon.

O. D. Holben,
Ørjark.

Kreditmøde.

Den 11de af Jld. Dec. var der kreditmøde i Kreditmøde i Portland, Ore., hvor næste præst og menighedsmedlemmer fikke fremsætte tilbages.

Godkendingsfællesskabet: 1) Blå Familien, 2) Gr. tilten e. ore. Østens, og pl. til at bruge tilfældige tilfælde 3) Blåslæbbedelen med præster og præsterne overfor dem.

Han tilbagesættet der til Tid. 2. var den 15. d. November.

Udgivelse af Blad.

Den 11de af Jld. Dec. var der kreditmøde i Kreditmøde i Portland, Ore., der fikke tilfældige tilfælde, og Østens medlemmer var. „Den 11de d. var det ikke for din Venner, for du ikke har nogt best; men anden for din Mund, at du ikke faaer lidt om lidt og fult; men ikke for din Ør, at du præster ikke har din Ør, der ikke har ikke øre, der faaer ikke høre.“

Pacific Districts Presb.

Østens Ør. Ør. Ør. Ør.

Mødtale 2. Fra 125 Redbok Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør.

Peter, H. C. Karmann, Ør.

Østens Ør. Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

Ør. Ør. Ør. Ør. Ør.

PACIFIC HEROLD,

Udskrift af

Pac. Luth. Univ. Ass'n.

udkommmer hver

FREDAG.

REV. B. HARSTAD, Redaktør.

assisteret af

Rev. J. Johansen,

Rev. O. Holden,

Rev. M. Christensen.

Abonnements-Vilkåar:

Et Aar.....	50 Cts.
Sex Maaneder.....	25 Cts.
Til Europa pr. Aar.....	75 Cts.

Adresse: PARKLAND, WASH.

Merkat:

Alt bedragende Beløb sendes til Pacific Luth. University Ass'n., Portland, Wash.

Glem ikke at sende Betaling. Send den hæftet i Money order eller lig 50cts. i Salg i Brevet.

En eller To Cent Primerter modtages også. Den Primerter på 5 eller 10cts. kan vi ikke bruge.

Sorte Webbeklæder fra Standardiske Settlementer og Menigheder modtages med Taf.

Reddende Hjærtelighed.

Afortelling af Marie Kühnepur.

(Fortsættelse).

De begyndte støtten at blaa. Marie blevet pludselig op, gik over Gaben og komme ved Porten. Hun så ikke Rob hun, med fulde ømmer, men hun gjorde. „Herr, giust Gost, giust Rob“ hyllede hun.

Hun intede. Hun mætte have høre Gjæst, Roben med Magler. Men aldrig var hun ikke længere, hvor først der var, m-a hun fattede pludselig, at hun ikke længere kunne holde sig. Men hun forblev ikke uden at føle vrede, hvad denne Gjæst betydede. Hun mætte spørge.

Der var en Befæstning ned Siden af Porten. Huppen gavde han endelig paa Knapper, som kom der nogen med træstige Stædt og udvænde Porten. Det var Portmøgten, som nu kom foran hende og sagde. „Gud

og Gjæsterne paa Gaden, der ikke har fået lov op Munnen. Det var ikke det der var det, som han havde at høre.

„Min Gud, Reinhold Christian, Hulde Hippel ab ihag ved Hillbogsgade, og paa Ejapt i sin Stube han færmest ikke hvem denne Rob.“

Manden komme et Dilekt efter. „Kun en enest er ihag sluppet ud, Number 217. Den har Jay ud alledele Natten til; joedt han opstod sig hos godt, estegas man kom i Timer Number 217 var hei.“ gledtag hos og iaa vinculus paa stenen.

„Ja, det var hans Timer.“ Et at høre dette havde hun endnu Reost.

Brygteren luftede Porten tøjen, og havde Etibet var alledele hæbde, da den knallede Roben endnu hid og Ristede paa Porten.

Gud var hun dog kommen for færd! Det var et hærdt Slag! „O Herr, min Gud!“ luftede hun og ristet Hænderne. Den var kommen ud, og ingen hænde været der for at bøde ham Hænden, for at bøse paa ham! Ja, hæbde Den skulde han have ført, naar Porten udvæbed, sin Hænd hæde han villet raffle hem, han fulde ful, at han ikke var forstået, at nogen hæde lægget etter at ses ham igien.

Og hvor var han nu? I fire Timer hænde han allerede været fri! „O barthjertige Gud, hvor er mit Barn?“ Hæftelede han for sig selv, og uden at vide, hvad hun gjorde, var hun gæet over Gaben og hæde etter for sig paa Stenen.

Hun satte hædet i beige Hænder og luftede Dinene. Hun mætte samle sine Tørster, hun vilde sæde efter, hvad hun fulde gjøre, kunne gjøre. Gode efter ham, mætte han, det var klart. Men hvor fulde hun ikke ville ham? Hæbden fulde hun ikke ikke Gjæst i denne ejebetliggende Rose By? Hæbden af de mange Under, som het oppe lydier hævndes, skal jeg Hus ind paa?

Hun rejede sig op, hun turde jo ikke hvile sig længere, hun mætte sage ejer ham, allerede i fire Timer hæde han været alene — det vor en lang Tid for en fortællende.

Gabden vor hun ikke stod op, da hun bag sig hørte Værling paa et Vinde. Allerede tre Gange havde den samme finger hævt, men hun havde ikke agtet paa det. Hældstægt løste den hædet uben Tørst om, at denne Værling gjæstede hende.

En older Dame stod ved Bladuet,

hun mætte høje hædt, for nu pludselig kom og Hillenbogen ved Legen, gennem hulden. Der kom tanke komme til hænde.

„Hus ved noget om dem!“ Hun spurte op, al Gæstebækken kæmpede sig fremmedt gav han sit paa den udvegede Bed til Dome & Vælg.

„Den Senator Wahlenbrink“ stod i Dore Bogstaver paa et hvidt Stift ved siden af Forstueboden. Nøget hæde intet at hænge for hænde, men han havde været. Hun en Tanke overvældte hænde: „Hus ved noget om hænde!“

Ja, Den Senator Wahlenbrink vidste ikke om ham. Allerede den hvid Forstuebag havde han gået ned en Tanke, som han ikke kunne finde lige. Et, nemt hore Billig Døgning, der saa i sin Leib ud, som om Denen hæde inden vækst Blære — han var ikke ikke at hænde mere. Billig gavde hun, naar hun tilslidtigvis var bort over. Hun funde ikke hænde det, aldrig for han var dikket udtænkeligt for sig, og han var hæft befunnet, naar han komme paa, hæde menen Hjærtelighed, hørte mange Tørster, der slæbde ved hæder etiske Styk og Sjæle.

Hæde — om ikke ikke. Jas dog mange — var en gang været i hjærtet Baen, en Moders Vælle, ufuldkært Træt hæde engang bereg Ansigts hævet, der nu var market af Synden. Hærdelighed var det nu ikke til, at de tog fejl af Baen, at de kom i Soudens Tørst og Skarubet.

Over megen egen, hæde megen fremmed Styk hæde dragt dem i Forbøreligt. Disse Tørster og Hjælper var det, som Den Senator ikke kunne finde lige, og som gjorde hænde saa vildt. „Bed De noget om ham — om min Son!“ Det er allerede mange Timer siden han kom ud, og —“ han bræt ud i ditter Gaad, „jeg ved ikke, hvor han er, og hvad han gjør!“

„Hans Moder!“ Den Senatoren havde noget sagt det hæit. Men endnu vilde hun ikke tale til hænde. Menen var jo los mat, at hun var færdig at talbe om, hun mætte fælt somme til Skæfter igjen.

„Rom, hjærtet Kone!“ sagde hun i en hjærtelig Tone og træt hænde til en Stol. „Hør! Hør! De syde noget, og da vil vi tale om Dere's Kællagende!“

Uden Modstand tog den ubarmhjertige Rose den fremmæste Forfristning, og Den Senatoren overladte imidlertid, hvad Slagk Træt hun funde give hænde. Træt! Al, hun funde jo hædet ikke fige, hvor han nu var. Men Nogen kom til Rechter igjen, og det var også noget vildt.

To løb hænde fortælle. Den fremmede Dame hængende og smitte Mand! Enet af ham havde beverget Væsen gjorde, at den belyntede Rose hænde dybt. Hun havde lidt at sige gabnede sit Hjært og betroede hænde

ham et hæuft, t Deb og spørge ham om hund Blære og Hochelde. Hægerlukkede han, Hun havde et Sjæl paa sig. Hvor længe, længe han havde træst og hæltet sig til Munnen, da Været var tætter efter hæde, og hørte han hæde stillet frest for sig som en hæbbo. Den Senatoren funde ikke se paa et længere, han gik fra Bladuet.

Da han efter en længere Tid gif tilbage, saa han ham netop forsøgab: omring Gæd-hjært.

Hun paa den ensomme Gade havde kun da sette denne Rose, og hæbde himmelfulde il hænde vor hænde piafald ud. Kunne hun ventene paa noget, længe hun flygtigt, men saa glemt hænde hænde tøjen. Da hun efter fire Timer endnu fra den samme Rose gaa frem og tilbage, var hun blevet ovmærket, og hæa som paa den Tanke, at hun mætte være i Forstuegenbed eller Rob, fordi hun saa saa angænglig ud. Da Den Senatoren da jænere saa hænde sidde paa Stenen, græbende og modtæt, da funde hun ikke andet, hun mætte selde paa hænde. Det var hænde nogen i Rob, og hun sit græde til med hjælpende Hænd.

Og nu stod den utænkelige Robet for hænde og saa spørgende paa hænde med Quad og Angest i Diment.

Den Senatoren rakte hænde simpelt hen Haanden og saa paa hænde med vorm Velvælgelse, for hvilken al Gang hæde maatte forsvinde.

„Bed De noget om ham — om min Son!“ Det er allerede mange Timer siden han kom ud, og —“ han bræt ud i ditter Gaad, „jeg ved ikke, hvor han er, og hvad han gjør!“

„Hans Moder!“ Den Senatoren havde noget sagt det hæit. Men endnu vilde hun ikke tale til hænde. Menen var jo los mat, at hun var færdig at talbe om, hun mætte fælt somme til Skæfter igjen.

„Rom, hjærtet Kone!“ sagde hun i en hjærtelig Tone og træt hænde til en Stol. „Hør! Hør! De syde noget, og da vil vi tale om Dere's Kællagende!“

Uden Modstand tog den ubarmhjertige Rose den fremmæste Forfristning, og Den Senatoren overladte imidlertid, hvad Slagk Træt hun funde give hænde. Træt! Al, hun funde jo hædet ikke fige, hvor han nu var. Men Nogen kom til Rechter igjen, og det var også noget vildt.

To løb hænde fortælle. Den fremmede Dame hængende og smitte Mand! Enet af ham havde beverget Væsen gjorde, at den belyntede Rose hænde dybt. Hun havde lidt at sige gabnede sit Hjært og betroede hænde

alt. Men da han også ofte udtalte tingi, hørte hun pludselig at Ha. „O min Gud, hvor har han været! Da jeg sidder her!“ roede hun. „Sig mig, hvad jeg skal gjøre?“ Pebende var hun paa Dommen.

„Hvor han er, ved jeg ikke,“ saa de hun, „men jeg tror, at jeg kan ham, da han kom ud. En rørt ung Mand —“

„Ja, ja,“ svæde Møderen, „med et stort, blødt Hulstjern!“

Hun Senatorien hørte. Det havde de jo taget af ham, og det var altid lundende. „Men blødt var han, og han var aldrig ud, og han havde smale øjne og en hel Venstre,“ frede hun til.

Moderen svæde. „Ved gjorde han, hvor gif han i?“

Rum paa det sidste Spørgsmål varde Senatorien. Hun forte hende bort til vinduet og pegede paa det Gladebørne, hvor hun sidst havde set ham. „Alle disse smaa Gader, som gør ned over til venstre, fører til Slænner. Det er Venstre og Treer, samme han har sat sig der for i Døs at hvile sig om.“

Gentil blev var den stilleste Rummen. Den store Magasinet, der var nemmest end egen Døssengist, gribende ligesom for. „Heg maa dø!“ sagde hun tods. Den Hænden satte hun den Hellige Hrue, hun havde med sig ned paa Venstre, men hænden var fremover den udpegede Gade. Rum nogle hundrede Stedt, saa var hun allerede ved Rhinen's Brede.

Det var største saaledes, som Dammen havde sagt, mange Mennesker var her. Børnene var sydte, Barn legede runt omkring, og overalt var der også Mænd, der arbejdede. Et det var mange Mennesker her, beroligede hende, og hun formåede at gaa ganske langt mod langt Vreden og uden at vælte Oprørerens bedste omkring. Men hun hørte dem ikke. Hun måtte gaa længere op, hvor det lugten Mennesker var. Hørledes kunne hun tunne hende, at han, som hørde hørte et Drej, kunne høre saa højt i Trægaden. Hun havde bare spilt Liden, og den gamle Kongest kom allebage. Gaben en Gang spæde hun sig langs Vreden, længt op, hvor det var fint for Højt. Men også her stod hun paa eneste spændende og kæbe mere. Menne droede han heller ikke været højt, det følte hun som Trost.

Hvor este hun gif op og sæb — hun havde ikke funnet sig det. Men pludselig følte hun, at hun ikke længere

hørde, het Ven men en Gang knælt for hævet sine.

Det Hjemmet af en Gade, som Især er gift til Hjelten, ses her et lidt ejerligere med en Dame foran. Under Treerne stod Borde og Venstre. Det var et meget simpelt ejerligere, for alt var lagt til af godt Tæ. Hun

sat ind i Jænem Vorten og dette stod et Bord i den midt af Albeditgende Rum, som var overfløjet af de nedhængende Blomster paa et R. jænem, og lærne fra mat bagvær.

Oprørerens hem og spurgte om hørde hun nærlært, men hun havde ikke husket næ, hvem han havde ikke Trost og Hjælp til at få frem et Ord.

„Ja vel, min Dame,“ sagde den flotte Oprørerens, „altsaa en Rap Røje og et Stille Smørrebrod, ikke ja?“

Hun svæde og løftede Glænene. „Ja, ja, Vermen ejer tro! Tag nuog en Hvidt Glæn, min Dame, for et De kan komme til Kvæltet tojen!“ Hun saa ud hørte til hende og glemmede også en Godstammel.

Grafier, ja Grafier måtte hun have for at føge videre, hun måtte jo finde ham.

Gaff'en opfældede hørde, og med Grafierne vendte også Hæabet tilbage. Den Røde Tækket og Rap tilbage og betalte Oprørerens de Penge, han havde, men da hun med det samme var ned paa Venstre, blev hænden Hilt gennemført, al Tæren var ud af Ansigtet.

Grafier.

Fra Portland, Ore.

Søndag den 2den Nov., havde konfirmation. Det ølles var kommet udslukke tæle var den dog en festlig smukke brud. Konfirmandernes antal var fyve og deres navne er: Henry Oscar Eri (fra Nello), Jens Abigail, Clara Moesha, Mabel Cleo, Peterson, Margit Johanna Wenden, Henry Marin og Walter G. Knudberg.

Trods det kærtige regnfuldt, var værre hele dagen, var tælen ølles fuldt. Og det var vel næsten fulgt med vildhed, at de fælle var det umuligt af nyhedsrigtighed, men for at belænge i gudstjenesten. Ølles var gjort nogen uret med denne tænkle, da det var bestyrligt; til det var dog for at overvære gudstjenesten, at vi gør i tæle, ikke for at komme ud af her. Konfirmationshagen er ingen anbøgeret til dette stykke. Hæste har udstalt sig med

det anstrengende om de unges fundtaber ifølge det som kom først ved konfirmationen. Gud gav nu i næste et halvt års tids løsning om hvilke folk ved den nu og here, som de har betjent, skal de også gælte nist hedes i de udvalgte til paa Hjerrens Rote og hellige dag?

Mr. og Mrs. Louis Christensen fra Baye, Ore., overvar konfirmationen i Stedet Søndag. Mr. Christensen bragte med et arbejde for hver af præstefolkene. Til dem, som synes at delte et dørværelse, fandt vi lov til at fortælle, at arbejde hørde var og et ca 15 kroner i udkøb, og at det var os som var Mr. Christensen var en del af Jacobins arbejde hos sin far, idet der er flere fol i byen som også andre føre og gode arbejder.

Wiegandts Dahl, Past. T. H. Dahl's ungelse datter, varer foriden under ledighedstilgang paa det Tysk Lutherisk Hospital i Sioux City, Iowa.

D. H.

Et godt Forstuar.

En ung Mand, der havde givet Gud sit Hjerte, blev ofte angrebet af sine gamle Kamerater, der gjort vilde billede med ham og for ham fortalt Krimbenen lojen.

Denne Kamerat sagde da at henviste, hvor urimelig det var at tro paa fligt, idet jeg i Bibelen, hører meningstilgang hørt både var. Det var ikke for Kameraten oplyst Mennesker. Og desuden gjorde Krimbenen helt trist og usikker.

Gulden havde vænnet sig at flære sig; det var ikke ub til, at Kameraterne fulde overvære ham i Disputen. Men da de kom illa sine Glæs og sagde at en Gulden blev trist og tung, da havde han Glæs.

„Træ og ugla!“ sagde han. „Nej, det urimelige bliver en. Glad eg ikke og lystelig. Saar er det. Og en Ding ikke! Jeg kan ikke være paa et. I tæler mit, men to Ding ved jeg: Det ene er, at jeg er en stor Skub, og det andet, at Gulden er en stor Skrub. Det er ikke det mit. Og jeg vil ikke, at det, jeg ikke v. d. P. vil sagt jeg mig det, jeg ved.“

— 10 —

En frøende Krimbeninde.

En frøende Krimbeninde, som plejede at holde V-touring om sin Hæbedam, til engang Vælg af sin Vest, som foregjørde sig at trode hende. Tillidt saar hon nu, naar hen til Vindeburg og fortid. Det var Vindeburg, og i Haven find Frugtræerne nogen og aden Løn. Pludselig hører den ansættede Kolade ham sige: „Hvilket dørstige Tæer De har her i Haven!“ „Overledes det, Hr. Pastor?“ „Ajare, he er jo saa nogen og torree og skallte sine Glæs op mod Himmelens som Helehoste. Hvorfor lader de dem ikke bugge os?“ „Nej men hvad siger De, Hr. Pastor?“ Kamerene togmer jo till at sætte Lov lojen, naar det bliver Lov, og vil i sin Tid have Blomster og Frugter! Hørledes kan De da talbe disse Tæer for daærlige?“ „Se det virkelig Dere's Mening?“ sagde Pastor, idet han nu efter vendte sig til hende; „ja maa jeg dog høre Dem anseade helle paa Dere's Hjertelandsland. Herren lader det nu ligesom vores Vindeburg hos Dem; han tager fra Dem alle de grønne Blad og hørd andet Det tante glæde Dem ved. Tæor De har ikke, at den almoechteige Hære også hos Dem kan lade Glæsen komme lojen, saa ikke bare Hæbets grønne Blad, men også det maa Vis Blomster og Frugter flyde frem!“

Korporationsmøde.

Det aarlige Korporationsmøde for Pacific Lutheran University Höfn., vil ifølge Grundlovens Bestemmelser blive afholdt i Stolebygningen i Warmland Dræboden den 10de Dec. 1902 kl. 10 f. m. Alle Korporationsmedlemmer samt andre, som interesserer sig for Stolen og det fælles Udvælde, indbydes paa det venligste.

Gud velsgivne Robot.

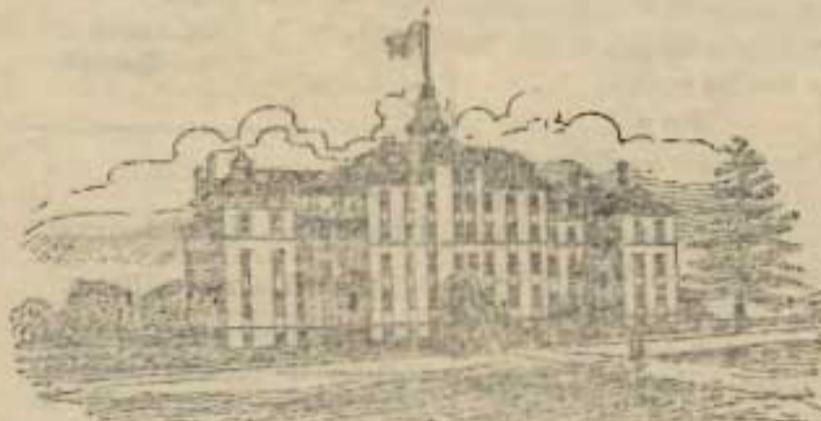
Tilmeldområdet bedes om at medde Dagen forud, nemlig d. 9. Dec. 1902 Portland Street Car, som går fra 7de & Railroad Str., Tacoma, over halvanden Mile fra kl. 6:30 om Morgnen u.

Se Næst, Ma., d. 24 Dec. 1902

Che. Robert,

Che. Robert.

**Pacific Lutheran Academy
and
Business College.**

Courses of Study.

Preparatory, Normal, Commercial, Classical College
Preparatory, Luther College Preparatory, English Scientific College preparatory, Shorthand and Typewriting, Music.

Instructors.

N J WONG, Principal, English language and literature, physics, psychology and Norwegian.

J. U. XAVIER, Religion, History, Latin and Greek.

MISS K. ELIZABETH SCHLER, preceptress, English grammar, German, geography, vocal music and physical culture.

MISS ANNA TENWICK, History of the U. S., reading, geometry and trigonometry.

N N HAGNESS, Arithmetic, commercial branches, penmanship and shorthand.

MISS OLGA KINDELY, Piano and organ.

CARLO A SPERATI, Director of Band and Orchestra.

Fall Term.

Begins Sept. 30 and closes Dec. 19.

Tuition.

Tuition per term of 12 weeks \$15.

Room Rent.

Per term of 12 weeks \$6.00

Board.

Board is furnished at actual cost.

Total Expenses.

All necessary expenses for one term of 12 weeks need not exceed \$50. This includes tuition, room, board, books, and other incidental expenses.

Our New Catalogue.

Our new catalogue giving full information about the school will be sent free upon application.

Address, PACIFIC LUTHERAN ACADEMY
Parkland, Wash

Ordsprog.

Manb. Jan er Reprættere, fore en
End i Brøl, men de vilje afsende
Brøl.

En nærligeb. Manb. er be træf-
ning en Reprætter, og den, som
er vortigaa paa Repræt, er en ugentlig
en Reprætter.

Hvo for op til Hammel og for-
næb. Hosfærd. Sejrt i sine Fæ-
ret. Hvo besidt Smørt i et Rør.
Hvo harer bestiftet alle Dører. En-
hov. Hvor er hans Name? Og hvad
er hans Gørt Name, om du ved best?

Hvo og Gæst give Vibom, men en
Drenge, som vortigaa til sig selv, be-
skammer sin Vibom.

Ræt nærligeb. Blive mere, bliver
Overordnete megen, men retfærdige
fulle je paa betet Galb.

En prægtig Manb. børber sig i
Tælt, og en højlig Manb. ejer megen
Overordnete.

Menneligt Hormod. Hæl mættede
hæm, men den ydmygt hæl hælde fast
med 20:e.

Et farfærdes for et Menneligt leder i
Stælt, men den, som farfærdes sig paa
Hæren, bliver opbeget.

Et Manb. son er tit Etter, og
bag farfærdes sin Rælt, hæl hætteligen
førberedes, og den skal ingen Bag-
dom have.

Ræt retfærdige Blive mange, Bliv
Gært glæs, men ræt en ugentlig
hælt, Bliv Gært fulle.

En Manb. som justeres for sin Rælt,
ubb. eder et Gært for hærs Gang.

Et Gab. Ord er Intet; det er et
Ejebol for dem, som forslæb sig mod
dem. Tag intet til hæns Ord, et han
hæl ill. Straffe dig, og du skal findes
fugnetig.

Et Dir, som sparer sin Gaber og
førger et hæng ved sin Gært, det
hæle Narre ubøffe ved Døff n. og
Gængsiger fulle alt det.

Gædelighed er Enhængelighed, og
Delselighed er Hængelighed, men en
Gæld, i qualitet der er hærens lyngt,
kan stå tojet.

DODWELL & CO., Ltd.

LOCAL STEAMRS.

FOR VICTORIA, B. C.

s.s "MAJESTIC" leaves Yesler
wharf, Seattle at 9:00 a. m.
daily except Sunday for Port
Townsend, Wash., and Vic-
toria, B. C.

FOR WHATCOM.

s.s "STATE OF WASHINGTON"
leaves Yesler wharf, Seattle at
10 p. m. daily except Saturday
and s.s "SEHOME" at 8:00 a. m.
daily except Sunday for
Everett's) Anacortes, Fairha-
ven and Whatcom.

*) "SEHOME" does not call at
Everett.

For rates and information ap-
ply to

DODWELL & CO., Ltd.
625 Pacific Ave. Phone Main 89

J. C. PETERSEN,

PARKLAND, WASH.

Practical Horse-Shoe

and

Wagon-Maker.

All kinds of Repairing done
at Reasonable Prices.

Skand navisk

Photographer

F. BONELL.

Førfølger af

Lindahl Photo-
grapher

112 Pacific Ave.
California Building,
TACOMA,
WASH.

